

New York Times bestsellers

Emīlija
GIFINA
Dzīves likloči

Gifinas talants ir gluži nepārspējams!

Redbook

Emīlija
GIFINA
Dzīves likloči

Emily
GIFFIN

First Comes Love

Emīlija
GIFINA

Dzīves līkloči

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Gi 297

Copyright © 2016 by Emily Giffin
This translation published by arrangement
with Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Emilijas Gifinas romāna "Dzīves likloči"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Coka/www.eu.fotolia.com
Vāka foto © Sondem/www.eu.fotolia.com

ISBN 978-9984-35-836-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2016

*Ar mīlestību – Sūzijai
Un Boba Gaipa piemiņai*

PROLOGS

Laiks ir viltīgs, Daniels teica savai mātei, būdams vēl pavisam mazs. Kad tu gribi kaut ko izbaudīt, tas aizsteidzas nemanot. Kad gribi, lai kaut kas ātrāk beigtos, tas velkas nebeidzami. Eleina Gārlenda ierakstīja šo citātu savā dienasgrāmatā, tāpēc ka tas bija gudrs novērojums astoņgadīgam puikam.

Daudz vēlāk viņa atgriezās pie tā, pārlasīja ierakstu un klusībā nosprieda, ka to pašu var teikt arī par atmiņām. Kad tu vēlies kaut ko aizmirst, tas atgriežas pie tevis ar brutāli nežēlīgu skaidrību. Kad vēlies atcerēties, sikumi mēdz izgaist no prāta gluži kā sapnis, tuvojoties rītam. Tagad tā notika ar viņiem visiem, lai arī viņi tikai retumis par to runāja, vismaz ne savā starpā. Bija pagājuši teju piecpadsmit gadi, reizē lēni un piepeši.

Tas notika nākamajā dienā pēc Daniela divdesmit piektās dzimšanas dienas un trīs dienas pirms Ziemassvētkiem. Viņš mācījās Jeila Universitātes Medicīnas fakultātes trešajā kursā un bija atgriezies mājās, lai pavadītu tur brīvdienas pēc neiroloģijas prakses, atvedot sev līdzī draudzeni, Sofiju – skaistu augstākās sabiedrības anglieti, kuru Daniels reiz bija nodēvējis par apburošāko sievieti, kādu viņš jebkad esot redzējis. Abi satikās jau vairāk nekā gadu, taču

šis bija viņas pirmais brauciens uz Atlantu un pirmā reize, kad Sofija sastapa Daniela vecākus un māsas. Visi tādā vai citādā mērā jutās satraukti, gaidpilni un cerīgi. Eleina reizējās visvairāk: gan tāpēc, ka viņa piederēja pie raizpilno cilvēku tipa, gan tāpēc, ka Daniela pieredze ar meitenēm nebija tā spožākā. Viņa vidusskolas laiku sirdspukšīte bija uzmācīga, bet koledžas gadu draudzene centās viņu kontrolēt.

Tomēr jau dažas sekundes pēc abu ierašanās Eleinu pārņēma neiedomājams atvieglojums, jo viņa uzreiz sajuta sirsnību pret Sofiju. Robs viņu nodēvēja par sargātāju, acīmredzami lepodamies ne tikai ar to, ka viņa dēls mācās medicīnas fakultātē, bet arī ar to, ka viņš ticis pie tik brīnišķīgas meitenes. Daniela māsas arī atbalstīja brāļa izvēli: Džoziju apzīlbināja Sofijas elegance un skaistums, un viņa neslēpti apbrīnoja meitenes dārgās eiropiešu stila drēbes un kurpes, kamēr Meredithai, kura bieži vien pārmeta māasai seklumu, Sofija iepatikās par spīti šīm lamatām. Galvenais bija tas, ka visi redzēja – meitene liek izpausties Daniela labākajām īpašībām, un tas daudz ko nozīmēja. Viņš neapšaubāmi bija ģimenes spožākā zvaigzne.

Sofija nopelnīja vēl vairāk punktu nākamajā rītā, kad uzstāja, ka Danielam un Robam nav jāatsakās no savām tradicionālajām tēva un dēla dzimšanas dienas brokastīm kafejnīcā. Viņa noskūpstīja Danielu uz atvadām, izstūma ārā pa durvīm un tad palīdzēja Eleinai izcept šokolādes torti, kas bija vēl viena Gārlendu tradīcija.

– Kāds Daniels bija bērnībā? – Sofija apjautājās, neveikli maisīdama sviestu pēc tam, kad bija atzinusies, ka neko nesaprot no ēdiena gatavošanas.

Eleina brīdi apdomājās un tad noteica, ka tagad viņš esot tieši tāds pats kā vienmēr. Klasiskais apņēmīgais pirmdzimtais. Perfekcionists. Tajā pašā laikā arī jūtīgs un sentimentāls.

tāls, veikls un laipns. – Vienīgā atšķirība ir dusmu lēkmes, – viņa smaidot piebilda. – Paldies Dievam, ka viņš tās pār-
auga.

– Ak tā? Tad viņam mēdza uznākt dusmu lēkmes? – Sofija apjautājās.

Eleina pamāja un tad izstāstīja savu iemīļoto dusmu stāstu – par reizi, kad Daniels sadauzīja savas guļamistabas sienu ar koka nūju pēc tam, kad Džozija bija apķēpājusi ar rozā kritiņiem viņa iemīļotāko attēlu ar beisbola spēlētāju Henku Āronu. – Vēl aizvien var redzēt vietu, kur ir pielabots apmetums, – viņa sirsnīgi noteica.

– Pagaidiet. Vai tas ir tas pats attēls, kuru viņš joprojām nēsā līdzī kabatas portfeli? – Sofija apjautājās, un viņas akcents padarīja ikvienu izteikto vārdu ārkārtīgi nopietnu.

– Tas pats vien būs, – Eleina atbildēja un tad sāka stāstīt par Daniela veiksmīgo beisbola spēli nākamajā dienā pēc notikušā – un par to, kā viņš bija iedēvējis attēlu par savu laimes amuletu.

Tovakar viņi visi devās uz *Blue Ridge Grill*, lai nosvinētu Daniela dzimšanas dienu. Izskatīdamies atbilstoši izsmalcināts Efeju līgai, Daniels bija apvilcis žaketi, ko papildināja sudraba aproču pogas (Sofijas dāvana), un elegantas melnas kurpes ar garu eiropiešu purngalu, kas nepavisam nelīdzinājās nevieniem apaviem no Roba jauneklīgās garderobes. Viņi abi ķircināja viens otru, izkāpjot no automašīnas: *Pie joda, kur tu tādas ķēri, Danij, puisīt...? Pazaudēju opišu kurpes ar pušķiņiem... Tu esi izlietojis pietiekoši daudz matu želejas, lai nobeigtu zirgu... Man vismaz ir mati.*

Eleina zināja, ka viņu apcelšanās apliecina abu tuvību, un viņas sirds iekvēlojās pateicībā un mīlestībā, kamēr viņi devās pie Roba allaž pieprasītā apaļā galdiņa netālu no kamīna. Viņa pat īsti nebija attapusies, pa kuru laiku tas no-

ticis, taču viņas dēls nu bija kļuvis par vīrieti un gandrīz jau par ārstu, pašu pirmo viņu ģimenē. Taču ne tikai Danielam klājās labi. Viņa sprieda, ka visi atrodas savā vietā. Robam bija labs darbs, un jau trīs gadus viņš nebija piešķīries glāzītei. Viņu laulība nebija ideāla, taču likās stabila. Džozija un Mereditha vēl aizvien auga: viena bija mazliet nevaldāma, otra krietni par daudz untumaina, taču abas centās piepildīt savus sapņus un studēja, lai kļūtu attiecīgi par skolotāju un par aktrisi.

Sarunas tovakar bija gudras un dzīvas, lielākoties par jaunākajiem notikumiem. Vienpadsmitais septembris vēl aizvien bija svaiga rēta. Noritēja karš Afganistānā. *Enron* korporācija bija pasludinājusi maksātnespēju, bet *Vinona* Raidere bija apzagusies veikalā. Un arī par notikumiem, kas, šķiet, interesēja tikai Danielu un Sofiju: augstākais barometra spiediens uz Zemes nupat bija reģistrēts Mongolijā un pārsniedza tūkstoti hektopaskālu – mērvienību, kas nevienam no pārējiem pilnīgi neko neizteica, taču palika iegravēta viņu atmiņā uz visiem nākamajiem gadiem.

– Tu esi briesmīgs āksts, – Džozija kādā brīdī iedunkāja brāli, lai gan klusībā apbrīvoja viņa prātu. Viņa allaž bija paļāvusies uz savas personības spēku, taču tāda meitene kā Sofija lika viņai pārvērtēt uzskatus, un Džozija apņēmas nopietnāk uztvert mācības koledžas pēdējā gada laikā.

Arī Mereditha tovakar pārdomāja savu dzīvi. Viņa bija tikpat centīga un apzinīga kā brālis, taču lielāka vientuļniece un bieži vien sajuta tukšumu, kuru īsti nespēja izskaidrot. Varbūt tā bija mīlestība, viņa tovakar domāja, vērodama brāli kopā ar Sofiju. Varbūt tieši tās viņai pietrūka.

Pēc vakariņām visi devās mājup ēdamistabā nobaudīt torti, un Eleina izņēma no skapiem labākos porcelāna traukus un sudrablietas. Robs aizdedzināja divdesmit piecas

sveces, un viņi visi šķībi dziedāja (izņemot Sofiju, kurai bija dzidrs soprāns) un noskatījās, kā Daniels uz brīdi aizver acis un tad nopūš visas sveces vienā paņēmienā.

– Ko tu vēlēies? – Džozija apjautājās; katru reizi atradās kāds, kurš uzdeva šādu jautājumu.

Skaidrs, ka Daniels to nepateica. Viņš tikai sazvērnieciski pasmaidīja, un pēc tam Robs sagrieza torti, bet Daniels atvēra dāvanas – ādas portfelis no vecākiem, flanelļa pidžama no Džozijas, ilustrēts izdevums par beisbolu no Meredithas. Viņi visi drīz vien devās pie miera, un Eleina izlikās, ka nedzird grīdas dēļu čikstēšanu pie viesu guļamistabas.

Nākamajā rītā viņu agri pamodināja lietus bungošana pa jumtu un Roba kravāšanās, lai dotos īsā braucienā uz Memfisu, pēdējo reizi mēģinot nokārtot darījumu pirms gada beigām. Eleina piecēlās, lai pagatavotu viņam kafiju un izvadītu pa durvīm, un tad devās uz sporta zāli kopā ar meitenēm, kuras abas vēlējās zaudēt piecas mārciņas svara, it īpaši apzinoties, ka pēc brīvdienām skaitlis pieaugs līdz desmit. Viņas pārnāca mājās, iegāja dušā un pavadīja dienas atlikušo daļu iepērkoties, cīnoties ar satiksmes sastrēgumiem un cilvēku pūļiem Lenoksa laukuma tirdzniecības centros, reizi pa reizei saplēšoties savā starpā.

Pamazām krēsloja. Viņas atgriezās mājās, kad Daniels devās projām, lai pavadītu Sofiju uz lidostu: viņa bija rezervējusi vietu nakts lidmašīnā uz Londonu. Lietus beidzot bija mitējis, taču temperatūra bija nokritusies, un viņi stāvēja piebraucamajā ceļā drebinādamies, kamēr visi apskāvēs un saskūpstījās, un novēlēja cits citam priecīgus Ziemassvētkus. Kāpjot automašīnā, Sofija vēl pēdējo reizi pateicās par viesmīlību.

– Drīz tiksimies, – Eleina atbildēja, tāpēc ka viņai nepatika ardievas.

Apmēram pēc stundas, kad Eleina saiņoja dāvanas pie virtuves galda, Daniels iebrāzās iekšā pa sētas durvīm, atnesdams sev līdzī vēja brāzmu un Sofijas smaržu aromātu. Eleina aši pārklāja ar ietinamo papīru čības, kuras bija iecerējusi dēlam dāvināt, un pavēlēja viņam neskatīties.

– Neskatīšos, – Daniels noteica, nošūpodams galvu. Viņš nekad nebija izrādījis pārlietu ziņkārību, atšķirībā no mā-sām, kuras allaž pamanījās sameklēt pat visveiklāk noslēp-tās dāvanas.

Daniels apsēdās pie galda un nopūtās, izskatīdamies sapņains: viņš acīmredzami jau bija sācis ilgoties pēc Sofi-jas. – Kur ir meitenes? – viņš apjautājās. Par “meitenēm” Daniels allaž bija dēvējis Džoziju un Meredithu.

– Mereditha ir augšā, savā istabā... Džozija ir izgājusi... kaut kur.

Daniels pamāja un tad sāka palīdzēt mātei saiņošanā, pa-sniegdams viņai līmlentes gabalus vai pieturēdams lentīti ar ikšķi, kamēr viņa sēja. Viņš nebija nekāds lielais runā-tājs, taču bija neparasti pļāpīgs šajā vakarā un nespēja vien beigt jūsmot par Sofiju. Daniels atklāja, ka viņu attiecības esot nopietnas un viņi esot apņēmušies iziet praksi ķirur-gijā vienā slimnīcā.

– Tu domā, ka viņa būs istā? – Eleina apjautājās.

– Jā gan, – viņš atbildēja, uzlūkodams māti ar mīlas pil-nām acīm. – Viņa ir tik *apbrīnojama*... un es nespētu iztēlo-ties vēl labāku māti saviem bērniem.

Eleina uzsmaidīja dēlam, domādama, ka par spīti savai jaunībai un godkārīgajiem plāniem, viņš likās saprotam, kas dzīvē ir vissvarīgākais. Viņa prātoja, vai par to jāpateicas vecāku audzināšanai, vai arī viņš vienkārši tāds bija pie-dzimis. Eleina nosprieda, ka pa druskai no abiem, un no-skūpstīja Danielu uz pieres, kad viņš izlēma iet augšā no-mazgāties dušā.

Pa ceļam uz savu istabu viņš pagāja garām Merediths atvērtajām durvīm. Māsa pacēla galvu un apjautājās, vai var aizņemties no viņa Meisijas Grejas kompaktdisku. Daniels to atnesa un piekodināja Meredithai būt uzmanīgai un nesaskrāpēt disku.

– Es jau neesmu Džozija. Es nebojāju mantas, – viņa atbildēja. Mereditha zināja, ka viņas sejas izteiksme ir drūma, taču neko nevarēja tur padarīt: atlika tikai vainot tuvojošās menstruācijas, laika apstākļus un vecāko māsu, kura bija viņu izvedusi no pacietības, iziedama no mājas pārlietu apspīlētos džinsos un pārmēru miniatūrā krekliņā.

– Vai viss kārtībā? – Daniels viņai apvaicājās.

– Ko tu ar to gribi teikt?

– Tu izskaties skumja.

– Man tāda seja, – viņa atbildēja.

Daniels apsēdās uz viņas gultas malas un uzdeva vēl dažus jautājumus par aktiermākslas kursiem un to, vai māsa kāds patīk. Kāds puisis. Viņa pavilcinājās, gandrīz atklādama Danielam, cik vientuļa pēdējā laikā jūtas, tomēr pārdomāja. Tad nu brālis padevās un aizgāja mazgāties. Kad viņš bija projām, Mereditha sajūtās vainīga par to, ka nav neko pateikusi par Sofiju, par to, cik ļoti viņai meitene patikusi. Viņa apņēmās to izdarīt nākamajā dienā. Rīt viņa izturēsies pret visiem mīļāk, viņa sev solīja, aizvērdama acis un ieklausīdamās, kā Meisija Greja dzied: “Es ticu, ka mūs šurp atvedis liktenis.”

Apmēram pēc stundas, pēc ilgās, karstas dušas, Daniels atkal parādījās virtuvē, kur viņa māte vēl aizvien noņēmas, apsienot ar lentītēm kastītes ar paštaisītām siera standziņām, kuras viņa allaž dāvināja kaimiņiem.

– Aši aizbraukšu pēc kāda burgera, – Daniels paziņoja.

Eleina paraudzījās uz viņu un sarauca pieri. – Ar slapju galvu? Tu saukstēsies.

Viņš paņēma savu Jeila Universitātes beisbola cepurīti un zaļu šalli no āķa pie durvīm un uzlika abus. Eleina apmierināti pamāja un tad atkal pievērsās lielam, sarkanam pušķim.

– Drīz atgriezīšos, – Daniels viņai pavēstīja, atverot durvis.

– Labiņi, – viņa attrauca, šoreiz nepaceldama galvu. Eleina nezināja, ka tas būs pēdējais vārds, ko viņa pateikusi savam dēlam.

Daniela bērēs Robs runāja par šīm pēdējām dienām, par to, cik viņš bijis krietns dēls, par to, cik ļoti viņš mīlējis savu ģimeni un draugus, un Sofiju. Viņš runāja par to, cik ļoti vecāki lepojušies ar Daniela sasniegumiem un kā tie nobālējuši salīdzinājumā ar viņu lepnumu par dēla raksturu un līdzcietību.

– Viņš ne reizi divdesmit piecu gadu laikā nelika mums vilties, – Robs noteica. Viņa balss drebēja, klusuma brīži sāpīgi ieilga, viņam cenšoties savaldīties. – Ne reizi.

Vēlāk Eleina iedomājās, cik daudzi cilvēki no baznīcā sanākušajiem tobrīd domāja, ka viņas vīrs pārspīlē. *Bez šaubām*, tēvam pienākas runāt superlatīvos par savu mirušo dēlu. *Bez šaubām*, viņam pienākas iztēlot šo bērnu par izcilību. Taču Daniels patiešām bija izcils, un dažkārt viņai patiešām gluži neizskaidrojamā kārtā likās, ka viņa izcilība padarījusi dēlu uzņēmīgāku pret traģēdiju. Ka tad, ja Daniels būtu dziļi samaitāts vai vienkārši parastāks, bezmērķīgāks, nepdomīgāks divdesmitgadnieks, kurš katrā izdevīgā gadījumā piedzertos vai pārgulētu ar gadījuma meičām, tad varbūt viņš vēl būtu dzīvs. Taču viņš bija zelta puisēns, pārāk labs šai pasaulei.

Dažkārt Eleina pat jautāja sev, vai viņa būtu ar mieru mainīties – tā bija viena no nebeidzamajām variācijām par